

ՅԷ ՆԱՅԻՄ ՅԵԱՆՔԻՆ

Ա.

Կը նայիմ կեանքին,
Իր երկրէն զերուած
Յտարականի նայեացիս սրտում,
Իր ընկերներէն դառուած, ուրացուած,
Այս աշխարհին դէմ դառնութեամբ լեցուած
Մարդու հոգիով,
Բեկուած ու խռով:

Կը նայիմ կեանքին,
Բիրս, ապերասան,
Ու ինձ կը քուի ամէն ինչ ունայն,
Անուոնչ, անկայուն,
Երազի նման յաւէս խուսափուկ
Ու անիրական,
Ինչ որ կայ այսօր,
Մարդ, լեռ, ծառ, ծաղիկ, քար քէ անասուն,
Բոլորն ենթակայ
Կազմալուծումի օրէնքին դաժան:

Կը նայիմ կեանքին,
Շուար, տատանուող,
Իր միակ որդին կորուսած մօր մը
Նայուածով վշտով.
Այնքա կը փնտռեն դեռ յոյսը ազօս
Իմ յոյսի աստիճան.
Խաւար է շուրջը, մութ՝ հեռուն ու մօտ,
Ամէն տեղ կեդերջ, հեծեծանք ու լաց,
Ու կը համակուիմ գողով մ'անծանօթ,
Կեանքիս վաղահաս աշունին պիմաց:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ